

spr^{ings}books

การแวะพักระหว่างทาง ไม่ได้ทำให้จุดหมายอยู่ห่างกว่าเดิม

อะนะ

เขียน

Maisonlory

วาดภาพประกอบ

การอ่าน คือรากฐานที่สำคัญ

การอ่าน คือการแวะพัก ก่อนออกเดินทางอีกครั้ง

— อะนะ —

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนิยม

ถ้อยคำที่สกดทำหน้าที่สะกิดบางส่วนของชีวิตที่หลับไหล
ถ้อยคำเรียบง่ายโอบอุ้มมากความหมาย
ให้ได้จับมือกับชีวิตตัวเองอีกครั้ง
อ่านไป อิมเอบไปกับการหวนระลึก
ในบางครั้งเราก็ต้องการห้วงระลึก
มาสร้างระลอกความรู้สึกในส่วนที่ลึกซึ้งในตัวเรา
หนังสือเล่มนี้พาพื้นที่อย่างนั้นมาสู่ตัว...

ดุจดาว วัฒนปกรณ์

คำแนะนำนักพิมพ์

บางครั้งที่ได้อยู่กับตัวเอง เราอาจย้อนนึกถึงวันเก่าๆ ทั้งเรื่องร้าย เรื่องดี ที่เคยทำให้หัวเราะหรือทำให้ร้องไห้ เพราะจริงๆ แล้วความทรงจำสำหรับบางคนอาจเป็นสิ่งที่คอยหล่อเลี้ยงชีวิต สำหรับบางคนก็อาจเป็นดั่งรอยแผล แต่หนึ่งผลลัพธ์จากความทรงจำที่ไม่ต่างกันก็คือ เรื่องราวเหล่านั้นจะคอยนำทางให้เราเติบโตขึ้นเสมอ

ท่ามกลางโลกที่หมุนไปอย่างรวดเร็ว หากได้แวะพักอารมณ์ พักหัวใจ และพักทบทวนตัวเองผ่านเรื่องราวต่างๆ อาจทำให้เราหมดภาระวังมากขึ้น หรือพบทางที่จะทำให้เราก้าวไปได้ไกลกว่าเดิม

ลองหย่อนอารมณ์ช้าๆ ไปกับหนังสือเล่มนี้ ที่จะทำให้เราเห็นคุณค่าของทุกเรื่องราวที่เจอมากขึ้น

คำนำผู้เขียน

ระหว่างที่คุณอ่านหนังสือ คุณกำลังคิดอะไรอยู่

บางคนอยู่กับตัวหนังสือ ให้ตัวหนังสือเหล่านั้นร่วมเดินทางไปกับเรื่องราวที่ได้อ่าน บางคนได้กลั่นกรองความคิด ความรู้สึก เมื่อบางส่วนของหนังสือเข้าไปสะกิดบางอย่างในใจของเขา หรือบ่อยครั้งขณะที่เรากำลังอ่าน หนังสือมักพาเราย้อนไปสู่เรื่องราวในอดีต

การได้หวนกลับไปนึกถึงวันเก่า ๆ ทำให้ผมตระหนักได้ว่าการเดินทางในอุดมคติของเราคือการออกจากจุดเริ่มต้นไปยังจุดหมาย อาจมีทางที่วกไปวนมาบ้าง ระหว่างที่เรากำลังตัดสินใจเมื่อเจอกับทางแยก แต่สิ่งที่เราอาจลืมนึกถึงคือ เราหยุดพักระหว่างเดินทางได้ พักสักหน่อยเมื่อเราเหนื่อย ใช้ช่วงเวลาเล็กๆ ให้เราได้กลับไปทบทวนเหตุการณ์ที่ผ่านมา ก่อนที่จะออกเดินทางอีกครั้งตอนที่เราพร้อม

เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ ไม่ได้เป็นเหมือนรถส่วนตัวที่พาเราออกจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง แต่เป็นเหมือนรถประจำทางที่พาเราแวะพักตามที่ต่างๆ ให้เราได้ทบทวนเรื่องเดิมในบริบทใหม่หรือเรื่องเก่าๆ ในวันที่เราเติบโตขึ้น และพาคุณไปส่งยัง 'บ้าน' จุดหมายสุดท้ายในใจของเรา

บทที่ 1 เรื่องราวจากความทรงจำ	1
เศษเสี้ยวของอดีตในปัจจุบัน	3
พื้นที่ของความเป็นเด็กไม่ต้องเพิ่มขึ้น แต่อย่าลดลง	9
ครั้งหนึ่งในฤดูร้อน	13
เจ็บสุดก็แค่หกล้ม	17
‘เพื่อน’ สิ่งมีชีวิตที่ไม่มีวันเก่า	23
พวกเขาไม่เคยจากไปไหน ถ้าเราไม่ลืมหันไปเสียก่อน	29
อยู่ที่เดิม เพื่อสิ่งเดียว	35
 บทที่ 2 เรื่องราวจากความสัมพันธ์	 39
ตอนนั้นเรายังเด็กเกินไป	41
ฉันควรปล่อยเธอไปเสียที	47
เล็กเป็นคนที่คอยอยู่ตรงนั้น ทุกครั้งที่เขาหันมา	51
The distancing story	55
ความรักกับจุดสิ้นสุด	61
เพราะความรักก็คือความรัก	65
รักษาระยะห่าง	71

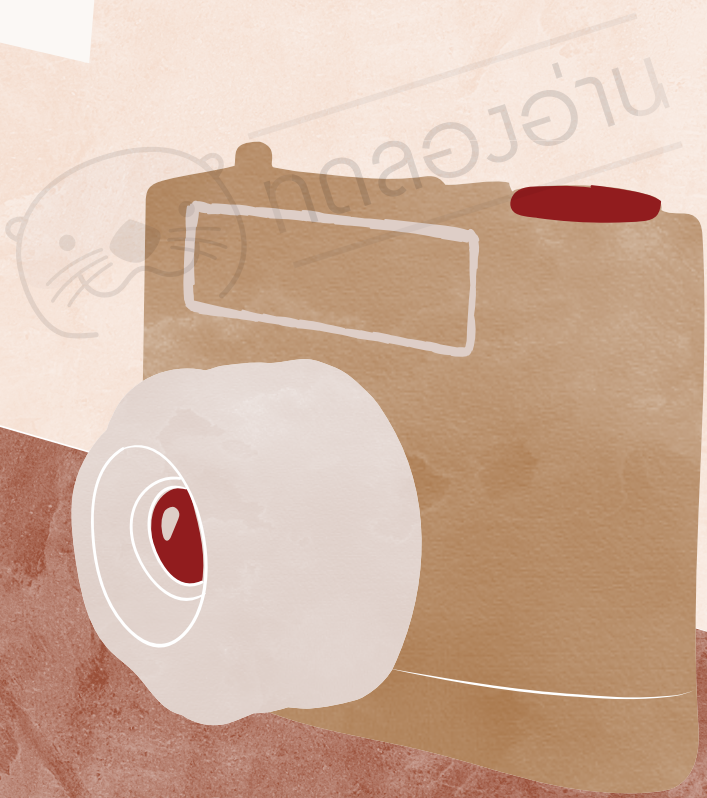
บทที่ 3 เรื่องราวจากความสำเร็จ 75

ความสำเร็จกับแผ่นกระดาษ	77
เมื่อชีวิตพบกับความเปลี่ยนแปลง	83
แม้ชีวิตไม่เป็นดังฝัน	89
เหตุผลที่เรายังมีชีวิตอยู่คืออะไร	95
เราไม่ได้อยู่เพื่อรอวันจากไป	101
ความคิดในเมล็ดต้นโอ๊ก	107
การพบกับเรื่องแย่ๆ ไม่ได้แปลว่าชีวิตเลวร้าย	113
อยากเป็นอีกสิ่งหนึ่งหรือแค่ไม่อยากเป็นในสิ่งที่เป็นอย่าง	119
อย่าตัดสินความสามารถของปลาจากการปีนต้นไม้	125

บทที่ 4 เรื่องราวถึงตัวเราเอง 131

นี่คือ ช่วงเวลาที่เราต้องอยู่คนเดียวจริงๆ	133
คนที่คอยทำให้คนอื่นมีความสุข	139
จำไว้นะ ทุกครั้งที่เธอรู้สึกแย่	143
อย่าลืมนัดกับตัวเอง	147
เมื่อความเจ็บปวดผ่านพ้นไป เราจะพบกับความงดงาม	151
เพราะเราเป็นคน ไม่ใช่ต้นไม้	155
การมีชีวิตอยู่คือเรื่องที่ดีที่สุด	163

เกี่ยวกับผู้เขียน 167

บทที่

1

เรื่องราว
จากความทรงจำ

เศษเสี้ยวของอดีต ในปัจจุบัน

ความมืดมิดที่ปกคลุมท้องฟ้าในยามค่ำคืน
ทำให้แสงระยิบระยับจากดวงดาวโดดเด่นขึ้นมา
ไม่บ่อยนักที่จะได้มีโอกาสเห็นดาวบนท้องฟ้า
ท่ามกลางเมืองที่มีแสงไฟสว่างไสวแบบนี้

มีคนเคยบอกกับฉันว่า
เราจะมองเห็นอดีตได้ในคืนที่ฟ้ามืด
ไม่ใช่ด้วยมิติเวลาที่ถูกเปิดออก
แต่เป็นเรื่องการเดินทางของแสง

ทุกครั้งเมื่อเรามองไปที่ดวงดาว
พวกมันอยู่ห่างไกลออกไปหลายร้อยล้านกิโลเมตร
แม้แต่แสงที่เดินทางเร็วกว่าเสียงวินาที
อาจต้องใช้เวลาเป็นวัน เป็นเดือน หรือเป็นปี
กว่าจะเดินทางมาถึงพื้นโลก

แสงจากดาวที่เราเห็นในตอนนี้
จึงอาจจะเป็นแสงของอดีตเมื่อนานมาแล้ว

ราวแปดนาทีกี่แสงแรกของวัน
เดินทางจากต้นกำเนิด ลอดผ่านหน้าต่าง
มาตกกระทบใบหน้าในยามเช้า
การตื่นขึ้นมาโดยไม่มีเธอ
เป็นเรื่องที่ฉันไม่เคยชินกับมัน

ฉันยังคงใช้ชีวิตเหมือนทุกวัน
ชีวิตในปัจจุบัน
ที่เวลาค่อยๆ เติบโตไปยังอนาคตข้างหน้าทีละนิด
น่าแปลก ที่อดีตน่าจะอยู่แค่แสงดาวบนท้องฟ้า
แต่ฉันกลับพบมันทุกครั้ง
ตอนที่เห็นเธออยู่ใกล้กับใครอีกคน

ไม่ว่าเวลาจะผ่านมานานแค่ไหน
การได้เห็นเธอเพียงเสี้ยววินาที
ก็ทำให้ภาพเหตุการณ์ในอดีตย้อนกลับมาได้เสมอ
เหมือนเรื่องราวทุกอย่างเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้
แม้มันจะผ่านมาเป็นปีแล้วก็ตาม

อย่างที่เธอเคยบอก
แสงที่เราเห็นจากดวงดาวนั้นเป็นแสงของอดีต
ยามค่ำคืน ฉันยังคงมองดาวเหล่านั้น
ที่ส่องแสงระยิบระยับบนท้องฟ้า
จนไม่เคยได้ฉุกคิดเลยว่า
สิ่งที่ฉันกำลังเห็นเป็นภาพในอดีต
เมื่อแสงตกกระทบที่ดวงตาของฉัน
อาจเป็นตอนที่ดาวดวงนั้นหมดอายุขัย

ในตอนนี้ เมื่อฉันได้เห็นดาวเหล่านั้น
ฉันจะตระหนักว่า มันอาจจะดับสลายไปแล้ว
เหมือนกับในตอนนี้ เมื่อฉันบังเอิญได้เห็นเธออีกครั้ง
ฉันจะตระหนักว่า ความรักนั้นมันได้จบลงไปแล้วเช่นกัน
และภาพในอดีต จะหมดไปจากปัจจุบันเสียที

แสงจากดาว
ที่เราเห็นในตอนนี้
จึงอาจจะเป็นแสงของอดีต
เมื่อนานมาแล้ว

ทดลองอ่าน

ไม่ว่าเวลา
จะผ่านมานานแค่ไหน
การได้เห็นเธอ
เพียงเสี้ยววินาที ก็ทำให้
ภาพเหตุการณ์ในอดีต
ย้อนกลับมาได้เสมอ

ကလေးအိမ်

พื้นที่ของความเป็นเด็ก ไม่ต้องเพิ่มขึ้น แต่อย่าลดลง

ตอนที่ยังเด็ก เรามองไปยังผู้ใหญ่หลายๆ คนแล้วได้แต่สงสัย
ทำไมพวกเขาดูจริงจัง ทั้งเรื่องการทำงานและชีวิตครอบครัว
แววตาของผู้ใหญ่บางคนดูไม่สดใสเหมือนเด็กๆ
บ่อยครั้งมันเต็มไปด้วยความอ่อนล้ามากกว่าความสุข

การเติบโตขึ้นแต่ละวัน
ทำให้เราเข้าใจลึกความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น
เริ่มเข้าใจถึงหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบมากขึ้น
มีเรื่องที่ต้องคิดมากกว่าการเล่นสนุก
ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ
เมื่อถึงวันที่เราเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว
ความเป็นเด็กในตัวเราจะหายไปหรือเปล่า

ผมสะดุดกับประโยคหนึ่งที่ว่า
“ปล่อยให้จิตใจเราเติบโตขึ้น
แต่ยังคงรักษาหัวใจของความเป็นเด็กเอาไว้”

อันที่จริงการรักษาหัวใจของความเป็นเด็กเอาไว้
เป็นสิ่งที่เราทำได้ เพียงแต่เรื่องราวในแต่ละวัน
ค่อยๆ ผลักความทรงจำเหล่านั้นให้ห่างออกไป
จึงทำให้รู้สึกเหมือนว่า
หัวใจของความเป็นเด็กนั้นค่อยๆ เลือนราง

ที่จริงแล้วทุกคนยังมีพื้นที่ของความเป็นเด็กข้างในจิตใจ
ลองหลับตานึกถึงความรู้สึกในช่วงเวลาเหล่านั้น
ความสนุกที่ได้วิ่งเล่นในสนามหญ้า ผมที่ปลิวไปตามแรงลม
ความเจ็บปวดจากการหกล้ม ความเปราะบางของวัยเด็ก
ความเข้มแข็งของเด็กคนหนึ่ง
ที่กล้าเผชิญหน้ากับสุนัขเพื่อช่วยเพื่อนของเขา
ความรู้สึกต่างๆ ในตอนนั้นคอยปลอบโยนผู้ใหญ่คนนี้
ว่าครั้งหนึ่งเราเคยเก่งแค่ไหน

พื้นที่ของความเป็นเด็กไม่จำเป็นต้องโตขึ้นตามวัย
ให้มันเป็นพื้นที่เล็กๆ
เหมือนสนามเด็กเล่นที่เรามักไปเล่นเป็นประจำ
เป็นฐานลับให้เรากลับไปตั้งหลักได้เสมอ

ปล่อยให้ใจได้มีพื้นที่โลดแล่น
ให้ความเป็นเด็กคอยจุดเราขึ้นทุกครั้งที่หกล้ม

“ปล่อยให้อัจฉริยะเราเติบโตขึ้น
แต่ยังคงรักษา
หัวใจของความเป็นเด็กเอาไว้”

ครึ่งหนึ่ง ในฤดูร้อน

ครึ่งหนึ่งในช่วงปิดเทอมฤดูร้อน
อิสระของวัยเด็กคือการไม่ต้องไปโรงเรียน
และออกไปเล่นกับเพื่อนๆ ได้ทั้งวัน
อากาศร้อนๆ แบบนี้ หลังจากเล่นมาจนเหงื่อท่วมตัว
ไอศกรีมรสสักแท่งหรือน้ำแดงเย็นๆ สักถุง
ก็ช่วยให้คลายร้อนได้บ้าง

ตกเย็นเราก็กินข้าวกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา
เพราะวิ่งเล่นมาทั้งวันจึงทำให้สลับเหนื่อยไปตั้งแต่หัวค่ำ
ท่ามกลางเสียงจิ้งจั่นที่ร้องระงมอยู่รอบๆ บ้าน

เช้าวันสุดท้ายของการปิดเทอม
มีฝนหลงฤดูตกลงมาไม่ขาดสาย
เด็กน้อยและเพื่อนๆ ออกไปเล่นน้ำฝนกันอย่างสนุกสนาน
ไม่เห็นต้องกลัวเปียกเลย ได้เล่นน้ำฝนสนุกจะตาย
ด้วยตัวที่เปียกโชก ไม่ทันไรก็หนาววูบขึ้นมา

พวกเราวิ่งตัวลั่นกลับเข้าบ้าน
แล้วก็โดนแม่ดูเหมือนเคยที่ไม่ยอมเชื่อฟัง

แค่แม่ดูไม่ได้ทำให้เราสลดหรือ
แต่เพราะรู้สึกไม่ค่อยสบายเลยทำได้แต่ร้องแง
แม่ที่ดูเราอยู่เมื่อกี้ก็รีบหาข้าวหามาให้เรากินทันที
การนอนป่วยแบบนี้ไม่สนุกเลย

วันที่ไม่สบายจนต้องหยุดเรียนเป็นวันเหงา ๆ
เพราะมีแค่เราอยู่กับแม่สองคน
แม่คอยป้อนข้าว ป้อนยา คอยวัดไข้อยู่เสมอ
แต่พอป่วยแบบนี้ก็ดีเหมือนกันนะ
แม่จะได้ไม่ต้องไปทำงาน แล้วอยู่กับเราทั้งวัน
วันนี้แทนที่จะได้พักผ่อน
ก็คุยกับแม่จนลึมนอนกลางวันไปเลย

.

.

.

นานมากแล้วกับฤดูร้อนครั้งนั้น
เราได้กลับไปยังสถานที่เดิมเมื่อตอนเป็นเด็ก
มีบางอย่างเปลี่ยนไปเล็กน้อยตามกาลเวลา
แต่ความรู้สึกในตอนนั้นยังแจ่มชัด ไม่เคยเปลี่ยน
เหมือนทุกอย่างเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา
บันทึกเอาไว้ ครั้งหนึ่งในฤดูร้อน

ความทรงจำในอดีต
คือหลุมหลบภัยของใครหลายคน...
เรามักจะหาบุมเล็กๆ
ที่อยู่ตรงไหนสักแห่งภายในใจ
เพื่อเป็นที่หลบซ่อนชั่วคราว
จากสิ่งหนักอึ้งเหล่านั้น

เจ็บสุด ก็แค่กลับ

เมื่อถึงจุดหนึ่งที่เรากำลังก้าวเข้าสู่อีกช่วงวัย
วัยแห่งการรับผิดชอบหลาย ๆ ด้าน
วัยที่ต้องทำงานเพื่อให้มีเงินไว้ใช้จ่าย
วัยที่ต้องอดทนมากขึ้น เข้มแข็งมากขึ้น
การเติบโตเป็นผู้ใหญ่จึงดูไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับบางคน

การแบกรับบางสิ่งบางอย่างเอาไว้มากจนเกินไป
ไม่ว่าจะเรื่องงาน ปัญหาส่วนตัว
หรือภาระหน้าที่ที่เราต้องทำ
ทำให้เรามักจะหามุมเล็กๆ ที่อยู่ตรงไหนสักแห่งภายในใจ
เพื่อเป็นที่หลบซ่อนชั่วคราวจากสิ่งหนักอึ้งเหล่านั้น

ความทรงจำในอดีตคือหลุมหลบภัยของใครหลายคน
เรามักจะนึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมาเมื่อหลายปีก่อน
ไม่ว่าจะนึกถึงทีไร ก็ช่วยเยียวยาหัวใจอันห่อเหี่ยว
ให้กลับมาพองโตได้อีกครั้ง

ตอนที่ยังเป็นเด็กนั้น เราเป็นอย่างไรบ้างนะ
วัยเด็กคือช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิต
สิ่งเดียวที่เราต้องรับผิดชอบอย่างจริงจัง
น่าจะเป็นเรื่องเรียนและงานบ้านนิดๆ หน่อยๆ

ถึงแม้จะต้องอยู่ในความดูแลของผู้ปกครอง
เพราะยังหาเลี้ยงตัวเองไม่ได้
แต่การมีรายได้ก็ไม่ได้สำคัญกับเด็กอย่างเรา
การอยู่กับเพื่อนๆ และได้เล่นอย่างสนุกสนานต่างหาก
ที่เป็นเรื่องสำคัญในตอนนั้น

เราเคยมีความสุขในวันหยุดที่ได้ออกไปเล่นทั้งวัน
ตื่นเต้นกับของเล่นใหม่ที่เพื่อนเอามาอวด
ได้เล่นสนุกกับเพื่อนจนลืมเวลากลับบ้าน

จะว่าไป ในวัยเด็กก็ไม่ได้มีแต่ความสุขหรอกนะ
เพียงแต่เราไม่ได้นึกถึงมันต่างหาก

จำได้ไหม ที่หกล้มตอนวิ่งเล่นกับเพื่อน
ความเจ็บปวดที่เกินกว่าเด็กคนหนึ่งจะทนได้
ทำให้เราร้องไห้ออกมา
เคยวิ่งหนีแม่จนทั่วบ้านเพราะกลับบ้านไม่ตรงเวลา
แต่สุดท้ายก็ถูกจับได้อยู่ดี
หรือตอนที่ถูกรุทำโทษเพราะลืมหำการบ้าน
จนรู้สึกแยะอยู่หลายวัน

ถึงอย่างไร เราก็ผ่านมันมาได้ทุกครั้ง
การหกล้มมันเจ็บ แต่พอแผลเริ่มหาย
เราก็ออกไปวิ่งเล่นได้เหมือนเดิม
ถึงแม้จะวิ่งหนีไม่ทัน และถูกจับตีกี่ครั้ง
ก็ยังไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ
หรือเวลาที่ถูกรุทำโทษ
ก็ไม่ใช่ว่าจะต้องฝังใจกับความผิดครั้งนั้นตลอดไป

ต้องขอบคุณเรื่องราวในอดีต
ที่คอยบอกเราอยู่เสมอว่า
ไม่ว่าปัญหาจะหนักหนาสักแค่ไหน
สุดท้ายมันก็จะผ่านไป

แม้จะนึกถึงวัยเด็กอยู่เสมอ
ที่เจ็บสุดก็แค่หกล้ม
แต่ไม่ได้อยากกลับไปเป็นเด็กอีกแล้ว

จะขอเป็นเราอย่างนี้
ที่แม้จะพบเจอเรื่องเจ็บปวด
ที่เจ็บมากกว่าแค่หกล้ม
หรือพบความลำบากหนักหนาแค่ไหน
ก็จะผ่านมันไปได้
เหมือนตัวเราที่เป็นเด็กน้อยในวันนั้น

ต้องขอบคุณ
เรื่องราวในอดีต
ที่คอยบอกเราอยู่เสมอว่า
ไม่ว่าปัญหาจะหนักหนา
สักแค่ไหน สุดท้าย
มันก็จะผ่านไป

‘เพื่อน’ สิ่งมีชีวิตที่ไม่มีวันเก่า

“ยิ่งโตขึ้น เพื่อนยิ่งน้อยลง”

ประโยคนี้อาจจะเป็นความจริง

ถ้าคุณเป็นคนที่ไม่ได้พบปะกับกลุ่มเพื่อน

มาเป็นระยะเวลานาน

ถึงแม้เพื่อนร่วมงานคือกลุ่มคนที่เราได้เจอกันทุกวัน

แต่หลังจากเลิกงานหรือหลังงานเลี้ยงบริษัท

เราก็กลับมาอยู่กับตัวเองอีกครั้ง

ผมเคยบอกกับน้องๆ ปีสี่ที่กำลังจะจบการศึกษา

และออกไปประกอบอาชีพของตนว่า

การมีเพื่อนสมัยมัธยมหรือมหาวิทยาลัย

ที่คบกันได้จนถึงวัยทำงาน

ได้พบเจอกันบ้าง อย่างน้อยสักปีละหนึ่งครั้ง

ก็ถือว่าเป็นคนที่โชคดีมากๆ คนหนึ่ง

เชื่อเถอะ การเจอเพื่อนสนิทในวันที่เราโตขึ้น
มันดีต่อใจจริง ๆ เวลาที่เราอยู่เพียงลำพัง

มีโฆษณาของจีนชิ้นหนึ่ง เล่าถึงกลุ่มเพื่อนวัยเกษียณ
เป็นกลุ่มผู้ชายประมาณห้าถึงหกคน คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียน
ตอนนี้อายุพวกเขารวมกันก็มากกว่าหลายร้อยปี
ถึงแม้ความทรงจำของบางคนจะเลอะเลือน
แต่สิ่งที่พวกเขายังมีเหมือนเดิม คือความทรงจำเรื่องเพื่อน ๆ
และบุคลิกอันเป็นเอกลักษณ์ตั้งแต่สมัยหนุ่ม ๆ
ที่เหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยนแปลง

วันหนึ่ง ชายคนแรกตระหนักว่าเขาเริ่มอายุมาก
โรคภัยต่าง ๆ เริ่มรุมเร้า
สังเกตได้จากอาการป่วยที่ผ่านเข้ามาเป็นครั้งคราว
เขาเริ่มนึกถึงความสุขตอนที่เป็นวัยรุ่นกับกลุ่มเพื่อน ๆ
และสิ่งที่เขาทำหลังจากคิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมา
คือยกลงโทรศัพท์โทร.หาเพื่อน ๆ ในกลุ่มเดียวกัน

บางคนยังแข็งแรงเหมือนสมัยหนุ่ม ๆ เพราะเป็นนักกีฬามาก่อน
บางคนก็ร่วงโรยไปตามวัย ไข่มือก็นับลูกขึ้นยังลำบาก
บางคนก็ต้องกินยาหลังอาหารที่ละลายเม็ดเพราะโรคประจำตัว
แต่พอได้รับคำเชิญชวนจากเพื่อนคนนี้
พวกเขาก็ตอบตกลงทันที

จุดหมายของการนัดพบครั้งนี้
คือชายหาดแห่งหนึ่งซึ่งพวกเขาเคยไปรวมตัวกัน
มันอยู่ห่างออกไปจากที่อยู่ของพวกเขาพอสมควร
ทุกคนจึงตัดสินใจซื้อมอเตอร์ไซด์ไปยังชายหาดแห่งนั้น
เหมือนที่เคยทำตอนสมัยหนุ่ม ๆ
เพื่อนคนที่ยังไหวก็อาสาเป็นผู้ขี่
คนที่ไม่ค่อยแข็งแรงก็ขอซ้อนท้าย
ในมือเพื่อนคนหนึ่งถือรูปของเพื่อนที่จากไปแล้ว
เหมือนกับว่าอยากให้เพื่อนได้ร่วมทางไปยังจุดหมายด้วยกัน

หลังจากใช้เวลาสักพักหนึ่ง
พวกเขาก็มาถึงยังที่ที่พวกเขาคุ้นเคย
มันอาจจะดูเปลี่ยนแปลงไปบ้าง
แต่ยังคงเหมือนเดิมในความรู้สึก

ความทรงจำวัยหนุ่มของพวกเขา
ยังแจ่มชัดเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นไม่นาน
ไม่ว่าครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้ไปเที่ยวด้วยกันหรือไม่
แต่การได้ไปรวมตัวกับเพื่อนสนิทสักครั้งหนึ่ง
มันก็ช่วยเติมเต็มสิ่งที่อยู่ภายในใจของพวกเขา

หากวันนี้คุณคิดถึงเพื่อน ๆ ที่ไม่ได้เจอกันมานาน
ไม่จำเป็นต้องเป็นโอกาสพิเศษหรือสถานที่พิเศษ
จะเป็นที่ไหนก็ได้
ขอแค่มีคนที่คุณอยากเจอก็พอ

ทดลองอ่าน

เชื่อเถอะ
การเจอเพื่อนสนิท
ในวันที่เราโตขึ้น
มันดีต่อใจจริงๆ
เวลาที่เรายู่เพียงลำพัง